

idet disse medlemmer mister retten til dagpenge for en søgnehelligdag for hver 30 dage medlemmet har været beskæftiget i kalenderåret; dog fortabes den første søgnehelligdagsbetaling efter 2. januar efter 20 dages arbejde.

En ophævelse af 20/30 dages reglen vil betyde, at der kan udbetales dagpenge ved ledighed i forbindelse med søgnehelligdage, uanset om medlemmet har opsparret et beløb til dækning af denne søgnehelligdag ved arbejde under en søgnehelligdagsordning. Det kan derfor ikke udelukkes, at en ophævelse af 20/30 dages reglen vil betyde, at de ledige i nogle situationer vil kunne få en vis overdækning.

Det er imidlertid usikkert, hvorledes en ophævelse af 20/30 dages reglen vil virke i forholdet til de ledige, idet omfanget af en evt. overdækning vil afhænge af, hvorledes ledighedsperioderne fordeler sig over året.

Jeg vil i denne sammenhæng pege på, at forslaget om arbejdsgiverbetaling ved ledighed i tilslutning til en helligdag m. v., jfr. lovforslagets § 1, nr. 21, må antages at nedsætte antallet af lukninger omkring søgnehelligdage, hvilket vil medføre, at dagpenge for søgnehelligdage i fremtiden må forventes at blive udbetalt i mindre omfang end hidtil.

Spørgsmål 107:

Ministeren peger i sit svar på spørgsmål 50 på, at det er rimeligt at tillægge sanktionernes størrelse betydning; hvor der er tale om anvisning af ganske kortvarigt arbejde.

Skal disse bemærkninger forstås således, at det under den nuværende ordning er fyldestgørende grund til ikke at tage anvist arbejde, at dette er kortvarigt?

I bekræftende fald spørges, om dette forhold ændres, såfremt ministerens forslag om ændrede sanktionsregler gennemføres.

Svar:

I min besvarelse af spørgsmål 50 har jeg givet udtryk for, at jeg finder det rimeligt, at kasserne og arbejdsformidlingskontorerne under de gældende regler foretager en afvejning af konsekvensen af at sige nej til et anvist arbejde og den sanktion, som en arbejdsvægring medfører, og jeg nævner anvisning af ganske kortvarigt arbejde som eksempel på, hvornår denne afvejning især forekom-

mer rimelig. Den del af min besvarelse af spørgsmål 50, som er citeret i det stillede spørgsmål, skal derfor alene tages som udtryk for, at det efter min opfattelse kan være rimeligt at tage hensyn til sanktionens størrelse, hvor der er tale om anvisning af ganske kortvarigt arbejde.

Spørgsmålet, om et medlem har fyldestgørende grund til at undlade at overtage et anvist arbejde, afgøres på grundlag af en række såvel objektive som subjektive hensyn. Dette princip skal fortsat gælde, og det har ikke været meningen at ændre dette forhold, således at der altid skulle foreligge fyldestgørende grund til at undlade at overtage anvist arbejde, hvis dette arbejde er af ganske kort varighed.

Selv om jeg ovenfor har taget afstand fra den fortolkning af min besvarelse af spørgsmål 50, som kommer til udtryk i det stillede spørgsmål, ønsker jeg at benytte lejligheden til at gentage, at et af formålene med ændringen af sanktionen, første gang et medlem afslår at overtage et anvist arbejde, er at sikre, at der i videre omfang, end vi formoder er tilfældet i dag, bliver rejst vægringssager, således at en udvanding af vægringsbegrebet undgås.

Spørgsmål 108:

Ministeren anmodes om med eksempler at vise, hvilke meromkostninger den foreslåede § 85 a vil medføre for virksomhederne.

Svar:

Med hensyn til generelle bemærkninger til det stillede spørgsmål henvises til besvarelsen af spørgsmål 14.

Indførelsen af den nye regel vil nok få størst betydning for virksomhedslukninger omkring jul og nytår, hvorfor følgende eksempler vil blive koncentreret om denne periode.

Eksempel 1:

En arbejdsgiver sender de ansatte hjem den 13. december og lader dem vende tilbage den 2. januar.

Eksempel 2:

En arbejdsgiver sender de ansatte hjem den 23. december og lader dem vende tilbage den 20. januar.